

РЕШЕНИЕ

№ 96

гр. София, 09.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 7-МИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на тринадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николай Джурковски
Членове: Александър Желязков
Емилия Колева

при участието на секретаря М. Ив. Крайнова
в присъствието на прокурора Детелина Ив. Йотова
като разгледа докладваното от Николай Джурковски Въззивно наказателно дело от общ характер № 20221000601122 по описа за 2022 година

С присъда № 77 от 01.06.2022 г. на СГС-НО, 11 състав, постановена по НОХД № 3902/2021 г. по описа на същия съд, подсъдимият Ц. Г. Г., с ЕГН *****, е признат за НЕВИНЕН за това, че на 29.06.2021 г. в с.***, общ.***, дал на другото /М. И. И./ и в условията на посредствено извършителство, чрез несъзнаваното участие на К. А. А., дал на другото /В. М. С., Х. М. М., М. С. М./ имотна облага /пликове с хранителни продукти всеки съдържащ: 1 бр. колбас във вакуумна опаковка с етикет с надпис „Baroni” /суджук от 160 гр./; 1 бр. пакет брашно, пшенично тип 650 от 1 кг., марка “Belbake”; 1 бр. пакет леща с надпис „Lentils” от 500 гр.; 1 бр. пакет макарони с надпис „Tiradell penne” от 500 гр./, с цел да ги склони да упражнят изборителното си право на изборите за народни представители на 11 юли 2021 г. в полза на определен кандидат /Ц. Г. Г. под № *** в бюлетината на Коалиция от партии „***! ***!“ и на Коалиция /Коалиция от партии „***! ***!“ с бюлетина с № ***/, като деянието е извършено от длъжностно лице при изпълнение на служебните му задължения, поради което и на основание чл.304 НПК е оправдан по повдигнатото му обвинение за престъпление по чл.167, ал.5 вр. ал.2 от НК.

Срещу така постановената оправдателна присъда е постъпил въззивен протест от прокурор при СГП с оплаквания, че същата страда от пороци, които биха могли да се определят като съществени процесуални нарушения при събиране на доказателствата, довели до

ограничаване на права на страна в процеса - на прокурора. Твърди се, че в рамките на ДП свидетелите В. С. и М. М. са разпитани пред съдия по реда на чл.223, ал.1 от НПК; че при констатиране противоречия в показанията на двамата, дадени пред градския съд, в сравнение с дадените от тях показания пред съдия в ДП е направено искане от прокурора да се прочетат показанията им по реда на чл.281 ал.1 от НПК; че в отговор на това искане СГС е счел, че тези показания не отговарят на предвидените в чл.223 от НПК условия, поради което по реда на чл.281, ал.4 от НПК е прочел показанията на тези свидетели, дадени само пред орган на ДП, но не и тези, дадени пред съдия, като мотивите за това са били, че разпитът им не е изготвен във формата на съдебен протокол, а същият е изготвен във формата на протокол за разпит на свидетел от разследващ полицай, и че в същия само е вписано присъствието на съдия от съответния първоинстанционен съд. В тази насока се излагат доводи, че като е процедирал по този начин градският съд е допуснал съществени процесуални нарушения при събиране на доказателствата, довели до ограничаване правата на прокурора в процеса. Излагат се съображения, че в чл.223 от НПК е предвидено, че при определени условия разпитът се извършва пред съдия от съответния първоинстанционен съд или от първоинстанционния съд, в района на който се извършва действието; че вложената законодателна целесъобразност е недвусмислено ясна и тя е предизвикана от необходимостта да се създадат ефективни гаранции срещу съдебни грешки, защото разпитът пред съдия разсейва всяко съмнение, че въпросите за наказателната отговорност се решават на основата на доказателства, събрани в рамките на тайно и несъстезателно производство чрез използване на принуда или чрез превратно отразяване на смисъла на обясненията или показанията в протокола; че от граматическото тълкуване на нормата може да се направи извод, че разпитът се извършва пред съдия, а не от съдия, поради което при провеждането му съдията не разполага с делото, а само с искането; че разпитът се провежда от разследващия орган/прокурора по правилата, установени в чл.138 от НПК и че съдията само следи за неговата законосъобразност, доколкото извършва оценка за допустимост на поставените въпроси, които трябва да съответстват на изискванията на чл.138, ал.5 НПК с оглед на спецификата на конкретното производство — да са ясни и конкретни, да не подсказват отговори или да подвеждат към определен отговор, но че не може да преценява относимостта на въпросите към обстоятелствата по делото, защото те не са му известни /не разполага с делото/; че в това производство съдията не задава въпроси, защото подобна активност надхвърля обхвата на съдебния контрол. По тези причини подалият протеста прокурор счита, че няма пречка протоколът да се оформи от разследващ орган, като в него е вписано присъствието на съответния съдия, който го и подписва.

В протеста се прави и оплакване, че така постановената оправдателна присъда е неправилна, което се изразява в необоснованост и незаконосъобразност. В тази насока се излагат аргументи, че фактическите констатации в присъдата не съответстват в пълна мяра на събрания и проверен по делото доказателствен материал. Твърди се, че както по време на досъдебното производство, така и по време на съдебното следствие се е установило по безспорен начин, че именно подсъдимият е извършил престъплението, за което е привлечен към наказателна отговорност. Изтъква се, че СГС е изопачил същността на някои

доказателства по делото, като им е придал съдържание, каквото те не носят, както и че събраните по делото доказателства не са били подложени на внимателна проверка и преценка в тяхната съвкупност, което сочи на едностранчивост и игнориране на гласни доказателства, дадени в съдебната фаза на процеса. Твърди се, че първостепенният съд е направил процесуално неадекватна преценка на събрания доказателствен материал по делото при извличане на констатациите си относно релевантните факти, включени в предмета на доказване; че не е извършен обективен, всеотраден и пълен анализ на доказателствената основа, за да бъдат обосновани фактическите и правни изводи при спазване принципите на формалната и житейска логика - чл. 13 и чл. 14 от НПК; че в случая анализът на доказателствата, на чиято основа са направени фактическите констатации, обусловили оправдаването на подсъдимия Ц. Г., не съответства на предписанията на чл.305, ал.3 от НПК, които по същество съставляват конкретизация на принципното правило по чл.14 ал.1 от НПК относно начина на формиране на вътрешното убеждение на решаващия съдебен орган от обективна и субективна страна. □

Заявява се позиция, че ако СГС бе извършил съвкупна оценка на наличните доказателствени източници би направил други изводи по отношение на тяхната достоверност и при положение, че са установени по несъмнен начин действията на подсъдимия в с.***, неговото поведение и причината, поради която е отишъл там, и предвид приобщените по делото веществени доказателства може да се направи обоснования извод за доказаност на обвинението по отношение на авторството му. С оглед на това прокурорът счита, че в тази част поради допуснати нарушения на основни процесуални правила на чл.14 и чл.107 ал. 5 от НПК при оценката на доказателствения материал градският съд е направил необосновани фактически и правни изводи, поради което намира, че присъдата е незаконосъобразна.

В заключение подалият протеста прокурор счита, че атакуваната присъда следва да бъде отменена и въззивната инстанция да упражни контролно - решаващите си правомощия, като постанови нова присъда, с която да бъде осъден оправдания подсъдим по повдигнатото му пред първата инстанция обвинение по чл. 167, ал.5, вр. ал.2 от НК.

В представеното допълнение към протеста прокурорът заявява позиция, че са неправилни и погрешни твърденията на първостепенния съд, че следва напълно да кредитира обясненията на подсъдимия Г.. В тази връзка се излагат доводи, че показанията на свидетелите В. С., М. М. и Х. М. са в диаметрална противоположност с обясненията на подсъдимия; че тези свидетели поясняват недвусмислено причината, поради която на инкриминираната дата Г. е посетил с.*** и какво е заявил пред събралото се множество от хора; че от изнесените от тези свидетели факти става видно какви точно действия е извършил подсъдимият Г. и какъв краен резултат е целял посредством тези си действия. Изтъква се, че тези показания са в пълна корелация с рамката на обвинението и позволяват да се изведе извода за доказаност на същото. Сочи се, че в присъдата липсват убедителни мотиви защо и по какъв начин се оборват показанията на свидетелите В. С., М. М. и Х. М., респективно защо не следва да се кредитират, Изтъква се, че мотивите на първостепенния съд касателно показанията на тези свидетели са доста пестеливи и че в тях само формално се посочва, че не се кредитират, без

да се излагат доводи по какъв начин съдът е достигнал до този си извод. Твърди се също, че от показанията на св.К. А. става ясно какво е било изначалното намерение, т.е. умисълът за извършване на престъплението чрез посредственото участие на А. и че последният недвусмислено е описал действията на подсъдимия Г. както преди срещата в с.***, така и по време на самата среща.

Прави се и оплакване, че на стр.5, абзац 2 от мотивите неправилно СГС е приел, че действията по разследване, извършени от разследващ орган при 04-РУ при ОДМВР-Бургас, са извършени от некомпетентен орган. Прокурорът счита, че за да достигне до този си извод, първостепенния съд е подложил на неправилен анализ фактическите констатации по делото, като им е придал значение, което същите не притежават, както и че превратно е тълкувал значението на разпоредбата на чл.203, ал.3 от НПК, съобразена с фактите по настоящото наказателно производство. Твърди се, че действията по разследване, извършени в РУ на Бургас, са били неизбежни и неотложни, доколкото е било необходимо чрез разпита на тези свидетели да се съберат доказателства относно първоначалните данни за извършеното престъпление и евентуално неговия автор, който към момента на образуване на ДП е бил с неизяснена самоличност. Твърди се още, че именно след разпитите на тези свидетели са придобити данни за самоличността на извършителя, след което е последвало изискване /от разследващите органи/ от РИК-Бургас на информация относно регистрацията на такова лице като кандидат за народен представител, при което от РИК-Бургас е била получена категорична информация, че се касае за лице, регистрирано като кандидат за народен представител. Изтъква се, че след тази информация веднага делото е било изпратено от разследващите органи от Бургас на СГП; че последната го е приела по компетентност и делото е било възложено на следовател при СО-СГП. В тази връзка се заявява, че градският съд не е взел предвид, че писмото на председателя на РИК- Бургас до разследващите органи на 04-РУ при ОДМВР-Бургас, с което уведомява последните, че лицето Ц. Г. Г. е регистриран като кандидат за народен представител, респективно че съобразно чл.160 от Изборния кодекс е лице с имунитет, е с изх.№ 20/01.07.2021 г. Заявява се също, че СГС не е обърнал внимание, че след тази дата действия по разследването от 04-РУ при ОДМВР-Бургас не са извършвани, а досъдебното производство е изпратено на СГП по компетентност. С оглед на това се претендира, че действията на разследващите органи до 01.07.2021 г., с които са събирани доказателства, имат надлежната процесуална легитимация и са извършени от компетентен орган при неотложност и че поради тази причина мотивите на първия съд, касаещи разпоредбата на чл.203, ал.3 от НПК, са неправилни и изопачаващи фактите по делото. Прокурорът счита, че е налице превратно тълкуване на процесуалния закон, подведен под фактите на настоящото дело, и че именно поради това изводът на СГС да не се ползват прочетените показания на свидетелите при постановяване на крайния акт се явява неправилен.

В допълнението към протеста се поддържа искането за отмяна на атакуваната присъда и за постановяване на нова присъда, с която да бъде осъден оправдания подсъдим по повдигнатото му пред първата инстанция обвинение по чл.167, ал.5, вр. ал.2 от НК.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция представителят на Софийска апелативна прокуратура поддържа протеста на прокурора от СГП в частта, с която се иска от Апелативен съд-София да постанови нова присъда, с която да признае подсъдимия Ц. Г. за виновен по повдигнатото му обвинение пред първата инстанция по чл. 167, ал.5 вр. ал. 2 от НК, но не и в частта, с която се иска връщане на делото на СГС за ново разглеждане от друг състав поради допуснати съществени процесуални нарушения. Участващият прокурор счита, че правилно са били четени показанията на свидетелите, дадени пред разследващ орган по реда на чл. 281, ал.4 от НПК, поради което приема, че няма нарушение, което да води до връщане на делото на първата инстанция. Споделя изложеното в мотивите на СГС, че разпитите на свидетелите пред съдия не са били проведени при спазване процедурата по чл. 223 от НПК, но че същите не губят своята доказателствена стойност.

Прокурорът от САП счита за неправилни изводите на градския съд, с които приема, че разпитите на свидетелите, дадени пред разследващ орган, не следва да бъдат кредитирани, тъй като същият /разследващият орган/ е бил некомпетентен да ги проведе, и че тези действия по разследването не могат да запазят процесуалната си стойност съгласно разпоредбата на чл. 203, ал.3 от НПК. Противно на това участващият прокурор застъпва становище, че въпросните показания следва да бъдат кредитирани като годни такива, както и тези, дадени пред съдия. В тази насока се развиват съображения: - че досъдебното производство е започнало по реда на чл. 212, ал. 2 от НПК, а именно с първото действие по разследването – претърсване и изземване по реда на чл. 161, ал.2 от НПК в дома на свидетеля К. А., който не е лице с имунитет; - че повод за започване на досъдебното производство е бил сигнал, подаден от анонимно лице, срещу К. А., а не срещу лице кандидат за народен представител, в случая - Ц. Г., по която причина правилно досъдебното производство е било образувано от разследващ орган; - че на същата дата са били разпитани и свидетелите, от чиито разпити се установява кое е лицето, говорило пред тях, и че именно на базата на така събраните доказателства – протоколи за разпит на свидетелите - водещият разследването е изискал информация за подсъдимия Г.; - че по делото е приложена справка от 01.07.2021 г., от която се установява, че лицето Ц. Г. е кандидат за народен представител и е лице с имунитет, след което делото веднага е било изпратено по компетентност на СГП. Поради тези обстоятелства прокурорът от САП счита, че всички действия по разследването до 01.07.2021 г. са били направени от компетентен орган - разследващ полицай - и затова следва да запазят процесуалната си стойност съгласно разпоредбата на чл. 203, ал.3 от НПК. С оглед на това представителят на държавното обвинение не споделя изводите на СГС в противната насока и счита същите за неправилни и неаргументирани.

Прокурорът счита присъдата за неправилна и заради това, че не са били кредитирани и обсъдени всички събрани доказателства както в хода на съдебната фаза, така и в хода на досъдебното производство, а са били кредитирани и обсъдени само показанията на свидетелите, дадени в хода на съдебното следствие, при което първият съд е приел, че показанията на свидетелите от 29.06.2021 г. са били извършени от некомпетентен орган, а тези от 30.06.2021 г. на същите свидетели пред съдия за негодни доказателства, тъй като не

са били проведени при спазване на процедурата на чл. 223 от НПК. С оглед на това представителят на САП застъпва становище, че съдебният състав на СГС е извършил неправилна преценка на доказателствата по делото, за да стигне до извода за невинността на подсъдимия Г. за деянието, за което е бил привлечен към наказателна отговорност. Сочи, че за установяване механизма на извършване на деянието градският съд е кредитирал обясненията на подсъдимия, като е установил, че те се подкрепят и от другите събрани по делото доказателства, което не е така. Изтъква, че показанията на свидетелите В. М. С., М. С. М., Х. М. М., А. К. и К. А. са в диаметрална противоположност с обясненията на подсъдимия Г.. Намира, че на базата на всички събрани доказателства неправилни се явяват изводите на първия съд, че подсъдимият Г. не е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението, за което е бил привлечен към наказателна отговорност и че същото е недоказано.

Предвид гореизложеното прокурорът от САП моли да бъде уважен протеста на СГП, като бъде отменена присъдата на СГС и бъде постановена нова, с която подсъдимият Г. бъде признат за виновен в извършено от него деяние по чл. 167, ал.5 вр. ал. 2 от НК и му бъде наложено наказание при превес на смекчаващите вината обстоятелства, което да съответства на степента на обществената опасност на деянието и дееца, и с което могат да бъдат постигнати целите, визирани в разпоредбата на чл. 36 ал.1 от НК, като на същия не му се налага предвиденото кумулативно наказание глоба.

В съдебно заседание пред въззивния съд защитникът на подсъдимия - адвокат Д. - застъпва становище, че приобщаването по реда на чл. 281 от НПК на материали от досъдебното производство, събрани пред съдия, е незаконосъобразно и съществено процесуално нарушение. В обосновка на това свое виждане защитникът излага съображения, че незабавни и неотложни са били само действията по претърсване, които са били извършени само в няколко дома и автомобила, и че всичко останало не е незабавно действие по разследването. Твърди, че още в първия момент при извършването на обиските с намирането на рекламните материали е било ясно кое е лицето, което е провело предизборното събрание, както и че това лице е с имунитет и никакви действия от тук нататък, извършени от разследващ полицай, не могат да бъдат валидни. Заявява, че ако държавното обвинение претендира, че са им били необходими и разпити на свидетели, то такива са били проведените на 29.06.2021 г. от органа на досъдебното производство – разследващ полицай, но че не може на третия ден от разследването да се приема, че все още са налице условията на неотложност, защото противното, според защитника, би означавало да се изврати закона. В тази насока защитата счита, че в случая има няколко нарушения на процедурата, предвидена в НПК - както по отношение на лицата с имунитет; както по отношение на съда, който е компетентен и който е бил първоинстанционен, така и по отношение на разследващия орган. Претендира, че в случая следва да бъдат елиминирани от доказателствената съвкупност събраните пред съдията от РС-Бургас от страна на разследващ полицай доказателства и доказателствени материали. Същевременно намира, че СГС правилно е приел, че трябва да стъпи на доказателствата, събрани в съдебната фаза. В

заключение защитникът адвокат Д. моли да бъде потвърдено решението на СГС и да бъде оправдан подсъдимият Ц. Г. на основание чл. 9 ал. 2 от НК и поради липса на доказателства за извършено престъпление.

В последната си дума пред въззивния съд подсъдимият Ц. Г. моли да се потвърди присъдата на СГС.

Апелативен съд-София, след като прецени събраните по делото доказателства и ги обсъди във връзка с изложените от страните съображения и след като сам служебно провери правилността на присъдата, намери следното:

Като инстанция с компетентност да оценява събрания и проверен по делото доказателствен материал апелативният съд направи свой собствен анализ на всички събрани и проверени в хода на първоинстанционното и въззивното съдебно следствие доказателствени материали, в резултат на който достигна до изложените по-долу изводи относно процесуалната годност и допустимост на доказателствените материали, както и относно тяхната достоверност.

Данните по делото установяват, че досъдебното производство е било образувано по реда и начина, предвидени в чл. 212 ал.2 от НПК – със съставянето на протокола за първото действие по разследването, явяващо се в случая претърсване и изземване, извършено условията на неотложност на 29.06.2021 г. за времето от 20.30 часа до 20.50 часа в къща и прилежащите ѝ помещения, находящи се на ненаименована улица в източната част на с. ***, община ***, ползвана от родителите на К. А. А.. Т.е., с извършването на така описаното първо действие по разследването надлежно е поставено началото на наказателното производство, за което, съобразно разпоредбата на чл. 212, ал. 3 от НПК, незабавно е уведомен прокурорът. А доколкото описаното действие по разследването се обхваща от хипотезата на чл. 212 ал.2 от НПК, е било допустимо то да се извърши и без разрешение на съдия /впоследствие в законоустановения 24 часов срок протоколът за така извършеното действие по разследването е бил представен за одобряване и съответно е бил одобрен от съдия от РС-Бургас с определение от 30.06.2021 г./.

Непосредствено след извършването на горепосоченото първо действие по разследването, поставило началото на процеса, в условията на неотложност са били извършени и редица други действия по разследването. Така, за времето от 20.50 часа до 21.40 часа от разследващ полицай е бил извършен разпит на свидетеля В. М. С.; за времето от 21.00 часа до 21.15 часа на 29.06.2021 г. в условията на неотложност по смисъла на чл. 161 ал.2 от НПК е било извършено претърсване и изземване в лек автомобил „Фиат Пунто“ с рег. № ***, паркиран на ненаименована улица в източната част на с. ***, община ***, ползван от К. А. А.; - за времето от 21.25 часа до 21.45 часа на 29.06.2021 г. също в условията на неотложност по смисъла на чл. 161 ал.2 от НПК е било извършено претърсване и изземване в къща и прилежащите ѝ помещения, находяща се на ул. „****“ № 16 в с. ***, община ***, обитавана от К. А. А.; - за времето от 22.05 часа до 22.55 часа от разследващ полицай е бил извършен разпит на свидетелката Х. М. М.; - за времето от 22.32 часа до 22.50 часа от полицейски орган, на който било изрично възложено от разследващ полицай, е бил извършен разпит на свидетеля М. С. М.; - и за времето от 22.40 часа до 23.15 часа също от полицейски орган, на

който било изрично възложено от разследващ полицай, е бил извършен разпит на свидетеля А. К. А..

Към момента на извършването на всички тези следствени действия разследващият орган не е разполагал с надлежна достоверна информация разследваното престъпление по чл. 167 ал.2 от НК, за каквото е било образувано ДП, да е било извършено от лице, регистрирано като кандидат за народен представител в насрочените избори за народни представители на 11.07.2021 г. В потвърждение на това са и приложените на л.л. 3 и 4 в т.1 на ДП два броя докладни записки, от съдържанието на които е видно, че първоначално постъпилата на 29.06.2021 г. в 04 РУ на МВР – гр.Бургас анонимна оперативна информация за извършени действия по предлагане и даване на друго имотна облага с цел склоняването му да упражни изборителното си право в полза на определен кандидат, политическа партия или коалиция се е отнасяла единствено и само за лицето К. А. А., живущ в с. ***, община ***, като в тази информация не са се съдържали данни евентуалният извършител да е регистриран кандидат за народен представител на предстоящите парламентарни избори.

Информация, че друго различно от К. А. А. лице, което е кандидат за народен представител на предстоящите парламентарни избори, е съпричастно към разследваната престъпна дейност с предложена правна квалификация по чл. 167 ал.2 от НК, е била предоставена на разследващите за първи път едва в депозираното на 29.06.2021 г. от самия К. А. А. сведение /което обаче не е снето по предвидения в НПК ред/ и в показанията на разпитаните на същата дата вечерта между 20.50 часа и 23.15 часа свидетели В. М. С., Х. М. М., М. С. М. и А. К. А.. Но в даденото от К. А. А. сведение въпросното лице-кандидат за народен представител е посочено само с лично име Ц., респ. Ц., което име дори не съответства на личното име на подсъдимия - Ц.. В показанията на Х. М. това лице-кандидат за народен представител въобще не е посочено с имена. А в показанията на М. М. и А. А. е индивидуализирано само с личното име Ц.. Като на практика единствено в показанията на св. В. М. С. са се съдържали някакви по-конкретни индивидуализиращи данни за самоличността на извършителя на разследваната престъпна дейност, доколкото същият е посочен с две имена - Ц. Г..

Предвид гореизложеното се налага извода, че съобразно първоначално добитите данни в резултат на извършените на 29.06.2021 г. извънпроцесуални и процесуални действия по разследването разследващият орган, от една страна, не е разполагал с достатъчно по обем и съдържание информация относно самоличността на извършителя на разследваното престъпление /доколкото са били известни само две от имената му/, а от друга страна, не е разполагал и с надлежна достоверна информация извършителят на разследваното деяние да е регистриран като кандидат за народен представител, а с оглед на това и да е лице с имунитет. В случая сами по себе си твърденията на К. А. и на свидетелите В. М. С., Х. М. М., М. С. М. и А. К. А., че лицето се е представяло като кандидат за народен представител на предстоящите парламентарни избори, не са годно доказателство за установяването на това качество на лицето, доколкото поради особения правен режим за придобиването на такова качество същото не може валидно да бъде установявано със свидетелски показания, а

следва да бъде установено по надлежен ред посредством предоставянето на нарочна информация от компетентния държавен орган, който е оправомощен да извършва регистрация на кандидатските листи за народни представители – в случая от съответната РИК на втори изборителен район – 02 Бургаски. Компетентността именно на съответната районна изборителна комисия да удостоверява регистрацията на кандидат за народен представител от листа на партия или коалиция е законово установена и тя произтича от разпоредбата на чл. 72 ал.1 т. 8 от ИК, регламентираща правомощието на районната изборителна комисия да регистрира и обявява кандидатските листи на партиите, коалициите и инициативните комитети при избори за народни представители, както и от разпоредбите на чл. 255 ал.1 и чл. 258 ал.1 от ИК, които предвиждат, че регистрирането на кандидатските листи на кандидатите за народни представители се извършва от районните изборителни комисии след представяне на съответните документи /чл. 255 ал.1/ и че районната изборителна комисия извършва проверка дали са изпълнени изискванията на този раздел и взема решение за регистрацията на кандидатските листи /чл. 258 ал.1/. Предвиденият съгласно цитираните правни норми регистрационен режим на кандидатите за народни представители предполага и означава, че фактът на регистрацията на даден кандидат за народен представител подлежи на доказване /включително и в наказателния процес/ единствено чрез надлежно удостоверяване, извършено от страна на съответната районна изборителна комисия, а не чрез гласни доказателства и доказателствени средства /свидетелски показания/ или чрез веществени доказателства /изборни агитационни материали/.

И тъй като добитата от гласните доказателствени източници информация, че извършителят на разследваното престъпление е кандидат за народен представител на предстоящите парламентарни избори, не е била процесуално годна и достатъчна за доказателственото обезпечаване на извода, че деянието е извършено именно от кандидат за народен представител, който в качеството си на такъв се явява лице с имунитет, напълно адекватни и законосъобразни са били незабавните действия на разследващите спешно да изискат от Районната изборителна комисия – гр. Бургас информация дали лицето Ц. Г. Г. е било регистрирано като кандидат за народен представител. В тази връзка от данните по делото е видно, че такава информация е била изискана от РИК-Бургас на 30.06.2021 г., т.е. още на следващия ден - веднага след извършените късно вечерта на 29.06.2021 г. първоначални действия по разследването, в резултат на които са били установени данни за съпричастност на лице, което е кандидат за народен представител и като такова ползващо се с имунитет. С оглед на това в конкретната ситуация и при наличните събрани доказателства напълно правилен и законосъобразен е бил подходът на разследващите органи веднага да изискат информация от РИК-Бургас относно регистрацията на лицето като кандидат за народен представител, при което до постъпването на отговора от РИК-Бургас не е съществувало никакво законно основание да бъдат преустановени действията по разследването. По тази причина разследващият орган категорично не може да бъде упрекван в недобросъвестност, злоупотреба с права, в заобикаляне на закона и в прилагане на неправилен подход при разследването поради това, че в същия ден, когато е изискал информацията от РИК-Бургас, е

продължил разследването чрез извършването на разпити на свидетели пред съдия от Районен съд-Бургас. В тази връзка следва да се отбележи, че разпитите на свидетелите В. М. С., Х. М. М. и М. С. М. пред съдия в Районен съд – Бургас са били проведени в интервала между 14.00 часа и 14.45 часа на 30.06.2021 г., т.е. в рамките на часове /18-19 часа/ след образуването на ДП и започването на разследването. С оглед на това неосновано на фактите по делото се явява твърдението на защитника, че оспорваните показания на въпросните свидетели пред съдия от РС-Бургас са били извършвани на третия ден от разследването. Напротив, те са били извършени своевременно и без забавяне в рамките на първите 24 часа от започването на разследването, като преценени откъм своевременност на извършването им тези действия на разследващите органи не са неправомерни и незаконосъобразни.

Предвид гореизложеното въззивният съд намира за неправилна и невярна преценката на СГС, че в случая още в самото начало на досъдебното производство е съществувала надлежна информация чия престъпна дейност се разследва –тази на подсъдимия; че изначало е било изяснено качеството на лицето /на подсъдимия/, чиято твърдяна неправомерна дейност по купуване на гласове в предстоящите избори се е разследвала и че това е обуславяло абсолютната компетентност за провеждането на разследването от следовател. Тази погрешна преценка на първия съд се основава на изопачена и превратна интерпретация на данните по делото, които недвусмислено сочат, че първоначално постъпилата информация за извършителя на разследваната престъпна дейност /обективизирана и в двете докладни записки/ се е отнасяла не за подсъдимия Ц. Г., а за К. А. А., като в насока установяване именно дейността на последния са и всички първоначални действия по разследването – претърсване и изземване в къщата, обитавана от родителите на К. А.; претърсване и изземване в автомобила, ползван от К. А.; претърсване и изземване в къщата, обитавана от К. А.. Градският съд е игнорирал всички тези данни, съдържащи се в докладните записки и в протоколите за извършените претърсвания и изземвания, установяващи, че първоначалната насока на разследване е била именно спрямо К. А.. В резултат на това СГС е обосновал извода си, че още в самото начало на досъдебното производство е съществувала информация, че се разследва престъпна дейност на подсъдимия Ц. Г., единствено и само на искането на разследващ полицай при 04 РУ-ОД-МВР-Бургас от дата 30.06.2022 г. за изготвяне на справка за съдимост на подсъдимия Ц. Г.. Не е съобразил обаче, че това искане от 30.06.2021 г. е последващо спрямо извършените предната вечер разпити на свидетели, един от които /В. С./ вече е дал информация за съпричастност към разследваната дейност на лице с имена Ц. Г.. Освен това СГС не е съобразил и факта, че също на 30.06.2021 г. е отправено и запитване до РИК – Бургас дали лицето Ц. Г. Г. е регистрирано като кандидат за народен представител. В тази връзка не е съобразил и обстоятелството, че към тази дата /30.06.2021 г./ все още не е била постъпила надлежна информация от РИК-Бургас, чрез която единствено достоверно може да бъде установено и доказано качеството на лицето като регистриран кандидат за народен представител. Такава надлежна информация в писмен вид е постъпила едва на 01.07.2021 г. /съгласно вх. № на писмото, находящо се на л.73 в т.1 от ДП/, поради което и предвид

упоменатия по-горе особен регистрационен режим на кандидатите за народни представители следва да се приеме, че в хода на разследването качеството на Ц. Г. Г. като кандидат за народен представител надлежно е било установено и доказано едва с приложеното по делото писмо на РИК-Бургас. Следователно до момента на постъпването на предоставената от РИК-Бургас писмена информация, че лицето Ц. Г. Г. е регистрирано като кандидат за народен представител в изборите за народни представители, насрочени за 11.07.2021 г., по делото не са били налични годни достоверни доказателства, че лицето Ц. Г. Г. е притежавало качеството кандидат за народен представител в предстоящите парламентарни избори. Това негово качество не е било и ноторен факт, за да се приеме, че е бил общоизвестен и ненуждаещ се от доказване такъв. По гореизложените съображения надлежно доказателство в процеса относно обстоятелството, че Ц. Г. Г. е имал качеството кандидат за народен представител, не представляват и иззетите при претърсванията рекламни и агитационни материали – хартиени флаери. Още по-малко тези рекламни материали в случая могат да бъдат индиция и доказателство за авторството на деянието в лицето именно на Ц. Г. Г. И това е така, доколкото субект на разследването престъпление по чл. 167 ал.2 от НК може да бъде всяко наказателно отговорно лице, а не само и непременно участващо в изборите лице. Затова лишено от всякакво основание е възражението на защитника, че още в първия момент при извършването на обиските с намирането на рекламните материали е било ясно кое е лицето, което е провело предизборното събрание, както и че това лице е с имунитет.

В настоящия казус едва с постъпването по делото на 01.07.2021 г. на писмото от РИК-Бургас, надлежно установяващо качеството кандидат за народен представител на Ц. Г. Г., е възникнало законно основание вече започналото и провеждано разследване по делото да бъде възложено на друг вид разследващ орган поради установяване по надлежен начин на данни, които не са били известни към момента на образуване на наказателното производство. В случая така разкритото в хода на разследването основание за промяна в компетентността, налагаща един разследващ орган по чл. 52 ал.1 от НПК да бъде заменен с друг, се явява легитимна предпоставка за приложението на разпоредбата на чл. 203 ал.3 от НПК, позволяваща извършените до възникването на основанията за промяната на компетентността действия по разследването и други процесуални действия да запазят процесуалната си стойност. А това, от своя страна, означава, че от момента на образуването на ДП до датата 01.07.2021 г. /когато е постъпила надлежна информация от РИК за регистрирането на лицето като кандидат за народен представител/ всички действия по разследването и други процесуални действия са били извършени от компетентен разследващ орган и като такива съгласно разпоредбата на чл. 203 ал.3 от НПК запазват процесуалната си стойност. С оглед на това неправилен и незаконосъобразен се явява решаващият извод на СГС, че разпитите на свидетели в досъдебната фаза от 29.06.2021 г. и от 30.06.2021 г. са били проведени от некомпетентен разследващ орган и че това се явява непреодолима процесуална пречка прочетените показания от тези дати да бъдат ползвани при постановяването на присъдата и да бъдат обсъждани като легитимна част от доказателствения материал. Като тук следва да бъде отбелязано, че в принципен план

законът отдава значение на законосъобразното извършване на процесуалните действия като условие за гарантиране на правото на защита на участниците в наказателния процес, а не на качеството на разследващия орган (следовател, разследващ полицаи и т.н.), особено в случаите, когато в първоначалния етап на разследването точна и прецизна преценка на обстоятелствата, обуславящи компетентността, не винаги е възможна. Такова разрешение е логично и обяснимо предвид възможността в хода на образуваното досъдебно производство по надлежен ред да се установят нови обстоятелства (както се е случило по настоящото дело), които от своя страна да доведат до промяна в материалната компетентност на разследващия орган. Затова в конкретния случай не качеството на разследващия орган, а законосъобразното извършване на процесуалните действия е условие за тяхната валидност и за гарантиране на правото на защита на участниците в наказателния процес. В горния смисъл са решение № 139 от 26.03.2013 г. по Н. Д. № 251/2013 г., I н.о. на ВКС, решение № 118 от 12.09.2017 г. по н.д. № 396/17 г. на I н.о. на ВКС и решение № 105 от 25.05.2018 г. по Н.Д. № 272/2018 г., I н.о. на ВКС.

По повод гореизложеното следва да се съобразят установените в практиката на ВКС принципни положения: - че винаги, когато възникнат нови обстоятелства, обуславящи промяна на подсъдността, независимо дали с оглед квалификацията на деянието или с оглед личността на дееца /както е в настоящия казус/, извършените до момента действия по разследването запазват процесуалната си стойност, в какъвто смисъл е разпоредбата на чл. 203 ал. 3 от НПК; - че това се отнася единствено до законосъобразно и валидно извършените процесуално-следствени действия, т.е. до осъществените от компетентен орган; - че разследващият орган по надлежно образуваното досъдебно производство /каквото е и настоящото/ следва да се счита за компетентен до момента, в който за него възникне процесуалното задължение да предаде разследването на друг орган, като този момент не е стриктно фиксиран в процесуалния кодекс.

Във връзка с последното следва да се отбележи, че преценката кога да изпрати делото по компетентност на съответната прокуратура /СГП/ е предоставена на органа по ръководство и решаване в досъдебното производство – в случая на прокурора от Районна прокуратура-Бургас. Тази преценка не е произволна, а следва да се базира на наличните данни. За да разграничи компетентността на разследващите органи, законът използва изрече „за престъпления, извършени от...“ /чл.194 ал.1 т. 2 и т.2а от НПК/. Вътрешното убеждение на разследващия орган, че конкретно лице е извършило престъплението /при липса на основания за прекратяване на производството/ се обективира в постановлението за привличане на обвиняем. С оглед на това се налага изводът, че в случая задължението за изпращане по компетентност на СГП на образуваното по общите правила производство е възникнало в момента, в който са били събрани достатъчно доказателства /чл. 219, ал. 1 от НПК/, че виновното лице е такова с имунитет. По изложените вече по-горе съображения следва да се приеме, че към датата 30.06.2021 г. приобщените в тази насока данни не могат да бъдат определени като „достатъчни“, доколкото надлежната информация за качеството на дееца /че е регистриран кандидат за народен представител/, изходяща от компетентния за

това орган – РИК Бургас, е получена по делото едва на 01.07.2021 г. Следователно, както бе отбелязано, преди тази дата /01.07.2021 г./ не е имало надлежни доказателства за качеството на Ц. Г. „кандидат за народен представител“. Т.е., при липсата на годни доказателства да обосноват обвинение срещу Ц. Г. в качеството му на кандидат за народен представител и като такъв в качеството му на лице с имунитет евентуалното сезиране на СГП преди датата 01.07.2021 г. е щяло да бъде преждевременно. В горния смисъл е решение № 80 от 05.09.2022 г. по н.д. № 288/2022 г., П н.о. на ВКС.

По така изложените съображения настоящият състав намира, че изводите на градския съд за процесуална негодност на извършените на 29.06.2021 г. и на 30.06.2021 г. процесуални действия по разследването поради некомпетентност на извършили ги орган на разследването, са незаконосъобразни, тъй като не почиват на нормите на НПК. С оглед на това неоснователни са възраженията на защитата, че събраните чрез разпитите на свидетелите В. М. С., Х. М. М. и М. С. М. на 30.06.2021 г. пред съдия от РС-Бургас гласни доказателствени средства са негодни поради това, че са събрани от некомпетентен разследващ орган.

Първоинстанционният съд е приел също, че разпитите на свидетелите В. М. С. /л.27 т.1 ДП /, Х. М. /л. 29 т.1 ДП/, М. М. /л. 31 т.1 ДП/, М. И. /л.35 т.1 ДП/, извършени от разследващи полицаи при 04 РУ-ОД-МВР- Бургас пред съдия в Районен съд-Бургас, не са били проведени при спазване на реда и процедурата на чл.223 НПК вр. чл.80 ал.1 б.„в“ от ПАС. Обосновал е този си извод с доводите, че съгласно разпоредбата на чл.80 ал.1 б.„в“ от Правилник за администрацията в съдилищата по всички искания и жалби към съда в досъдебното производство се образуват частни наказателни дела /ЧНД/; че в случая РС-Бургас е бил сезиран с искания за разпит на свидетелите В. С. /л.26 т.1 ДП/, Х. М. /л.28 т.1 ДП/ и М. М. /л.30 т.1 ДП/, но че в нарушение на посочената разпоредба от ПАС не са образувани ЧНД, а в проведения разпит от разследващия полицай само е отбелязано, че разпитът е проведен пред съдия, като протоколът за разпит е подписан от разследващия полицай, от свидетеля и от съдията. Въззивният съд не споделя извода на СГС, че разпитите на посочените свидетели, извършени от разследващи полицаи при 04 РУ-ОД-МВР- Бургас пред съдия в Районен съд-Бургас, не са били проведени при спазване на реда и процедурата на чл.223 НПК във вр. чл.80 ал.1 б.„в“ от ПАС. В тази насока САС счита, че визираната от СГС разпоредба на чл.80 ал.1 б.„в“ от Правилник за администрацията в съдилищата, регламентираща, че по всички искания към съда в досъдебното производство се образуват частни наказателни дела, няма никакво отношение към въпроса дали е спазен редът и формата за събирането на тези доказателствени източници в досъдебната фаза на процеса, доколкото тази разпоредба касае единствено администрирането на постъпилото искане за провеждане на разпитите на свидетелите, а не по същество процесуалният ред и формата за събирането на свидетелските показания, които са уредени и регламентирани единствено в процесуалния закон. В този ред на мисли следва да се подчертае, че относно реда и начина на събиране на доказателствените средства НПК не може да бъде допълван от подзаконов нормативен акт, какъвто се явява ПАС. Съгласно чл. 13 ал.2 от НПК обективната истина /по

наказателните дела/ се разкрива единствено по реда и със средствата, предвидени в този кодекс. С оглед на това акцентираното от СГС обстоятелство, че по внесените в РС-Бургас искания за разпит на свидетелите В. С., Х. М. и М. М. не са били образувани ЧНД, няма никакво отношение към въпроса дали редът и формата за събиране на тези доказателствени средства са били законосъобразни.

В действителност посочените свидетелски показания не са отразени в съдебен протокол, а в протокол за действие по разследването (разпит на свидетел), но в протоколите надлежно е отбелязано, че разпитът е проведен пред съдия от Районен съд-Бургас, който е подписал и съответния протокол. В случая не може да бъде пренебрегнато и обстоятелството, че за провеждането на разпитите на В. С., Х. М. и М. М. пред съдия разследващият полицай е отправил съответни искания до РС-Бургас, като свидетелите на практика са били разпитани в РС-Бургас пред съдия от същия съд /видно и от показанията на самите свидетели, дадени в хода на първоинстанционното и въззивното съдебно следствие/. С оглед на това следва да се приеме, че макар в отклонение с възприетата съдебна практика разпитите пред съдия по чл. 223 от НПК да не са били обективирани в съдебни протоколи, разпитите на посочените свидетели на досъдебното производство пред съдия не страдат от съществени формални пороци относно формата на протокола, които да обуславят процесуалната им недопустимост и негодност на посоченото от СГС основание /в този смисъл е решение № 92 от 14.09.2020 г. по н.д. № 138/2020 г., I н.о. на ВКС/.

Друг обаче е въпросът, че по мнение на настоящия състав въпросните разпити пред съдия не са били проведени по правилата на съдебното следствие, както предвижда чл. 223, ал. 3 от НПК, тъй като на практика в протоколите не са отразени автономни /самостоятелни/ изявления на свидетелите под формата на свободен разказ, каквото е изискването на чл. 139 ал.5 от НПК. В случая показанията на изброените лица, дадени в разпитите им пред съдия от РС-Бургас, представляват цялостни повторения на показанията им, дадени преди това пред разследващ орган, като в тях е напълно запазена структурата, последователността и конструкцията на изреченията, както и използваните изразни средства. При това почти дословно възпроизвеждане на съдържанието на показанията е очевидно, че нито „под формата на свободен разказ“, нито в отговор на поставяни им въпроси свидетелите биха могли с такава точност и прецизност да повторят предходните си показания. Което, от своя страна, обосновава извод, че съдържанието на протоколите за разпит на свидетелите от разследващия орган е пренесено механично и буквално в последващите протоколи от проведените разпити пред съдия, като именно този порок изключва процесуалната законосъобразност на следствените действия по чл. 223 НПК, а оттам и годността като доказателствено средство по чл. 131 НПК на протоколите, целящите да удостоверят провеждането на тези действия. В този смисъл е решение № 562 от 17.01.2011 г. по н.д. № 505/2010 г., III н.о. на ВКС.

Затова в крайна сметка дадените пред съдия от РС-Бургас показания на свидетелите В. М. С. и М. С. М., макар да бяха прочетени от въззивния съд по реда на чл. 281 от НПК, поради посочения в предходния абзац порок не се явяват годни доказателствени източници, въз

основа на които обосновано да могат да се правят заключения по фактите. А това мотивира въззивния съд да не кредитира прочетените показания на свидетелите В. М. С. и М. С. М., дадени от тях на ДП пред съдия от РС-Бургас.

Що се касае до приобщените от градския съд по реда на чл. 281, ал. 4 във вр. 281 ал. 1 т.1 и т. 2 от НПК показания на свидетелите А. К. А. и В. М. С., дадени пред орган на ДП, САС намира, че тези показания са годни да послужат при формиране на вътрешното убеждение по релевантните факти. Тези двама свидетели са разпитани при условията на устност, непосредственост и състезателност в хода на първоинстанционното съдебно следствие, а В. С. и във въззивното съдебно следствие, като са им поставяни въпроси от защитата и едва след констатиране на липса на ясен спомен относно всички факти в хронологията на събитията, за които се отнасят разказите им, както и поради съществени противоречия показанията им, дадени пред орган на досъдебното производство, са били приобщени в цялост. След прочитането на тези им показания свидетелите А. А. и В. С. изрично са потвърдили заявеното от тях на досъдебното производство, а на страните отново е било предоставена възможност за поставяне на допълнителни въпроси към тях. Законодателят поначало не изключва възможността да бъдат ползвани като доказателство свидетелски показания, дадени пред разследващ орган. Именно с оглед правото на обвиненото лице по чл. 6, т. 3, б. d от ЕКПЧ да участва в разпита на свидетелите законодателят е ограничил възможността за прочитане на тези показания само до хипотезите на налични съществени противоречия в твърденията на свидетеля в двете фази на наказателния процес и до липсата на спомен. Затова позоваването на свидетелски показания, дадени на досъдебното производство, само по себе си не противоречи на чл. 6, § 3, б. "d" от КЗПЧОС, ако е било осигурено правото на защита на подсъдимия и в частност ако е била предоставена ефективна и реална възможност на обвиненото лице да оспори и разпита свидетеля на обвинението - или по време на самия разпит в досъдебното производство, или в по-късен етап на процеса. (решение № 267 от 19.02.2019 г. на ВКС по н. д. № 1014/2018 г., I н. о.). В настоящия случай подсъдимият и защитникът му не само, че са присъствали на разпита на посочените свидетели в съдебната фаза, но и им е била осигурена адекватна и реална възможност да оспорят техните показания, както и ефективно да оборват надеждността на казаното от тях.

При условие, че свидетелите В. С. и А. А. са заявили, че поддържат показанията си, дадени пред орган на досъдебното производство, с което на практика са ги потвърдили в съдебно заседание, и след като относно главния факт на доказване тези техни показания са в корелация с останалите доказателствени материали, които ги подкрепят, въззивният съд счита, че по същество прочетените показания на свидетелите А. К. А. и В. М. С., дадени пред орган на ДП, се явяват напълно достоверни и обективни и като такива следва да бъдат кредитирани. А, от своя страна, тази доказателствена оценка на показанията на А. К. А. и В. М. С., дадени пред орган на ДП, априори обосновава извод да не бъдат кредитирани показанията им от съдебната фаза, в които се твърди, че К. А. не им е казвал с каква цел подсъдимият е дошъл на срещата; че на проведената среща подсъдимият не е агитирал да

гласуват за него; че не е казвал за коя партия и за кого да гласуват; че не е казвал торбичките да са от него и че им ги дава, за да гласуват за него и за коалицията, в чиято листа той е регистриран като кандидат.

В рамките на доказателствената си дейност и след извършен собствен анализ на показанията на свидетелите К. А., М. М., Х. М. и М. И. – дадени от тях в съдебната фаза, които, ведно с показанията на А. А. и В. С. от досъдебната и съдебната фаза, на практика се явяват съществени за изясняването на относимите към обвинението доказателствени средства, въззивният съд като цяло дава своята положителна оценка за достоверността им и годността им да установят подлежащите на изясняване обстоятелства. В общ план показанията и на тези свидетели са добросъвестни, безпристрастни, последователни, непротиворечиви и обективни, като в тях се съдържа достатъчно подробна, еднопосочна и в напълно еднакъв смисъл информация относно поведението на подсъдимия Ц. Г. преди и по време на проведената в с. ***, община *** предизборна агитационна среща със свидетелите и с други жители на същото село и в частност, че по време на срещата им е раздал торбички с хранителни продукти, за да гласуват на предстоящите парламентарни избори за него като кандидат за народен представител от листата на определена коалиция от партии.

Относно тези обстоятелства и относно обстоятелствата, че доброволно са предали раздадените им торбички с хранителни продукти на пристигналите на мястото на срещата полицейски служители, не се констатира никакви съществени противоречия, като всеки един от свидетелите добросъвестно и съобразно собствените си възприятия за случващото се е разказал какво е видял, какво е чул, какво собствено е сторил и какво е разбрал при проведената предизборна агитационна среща с участието на подсъдимия Ц. Г..

Преценявайки в съвкупност показанията на свидетелите, присъствали на проведената агитационна предизборна среща с участието на подсъдимия Ц. Г., САС приема, че в случая няма никакво съмнение, че след отправения призив към дошлите на срещата лица да гласуват за него на предстоящите парламентарни избори с конкретната бюлетина подсъдимият лично и чрез св. К. А. е раздал на част от присъстващите предварително подготвените пликосе /торбички/ с хранителни продукти именно, за да упражнят правото си на глас в негова полза, както и в полза на партийната коалиция, в чиято листа той е бил регистриран като кандидат за народен представител. В този смисъл са показанията на св. Х. М. от съдебната фаза – „той /подсъдимият/ ни даде тези торбички /с хранителни продукти/, за да гласуваме за него“; показанията на св. М. И. също от съдебната фаза – „Подадох ми торбичката и аз попитах за какво са и те казаха – за изборите“, „Вътре в самата торбичка имаше картичка и пишеше „Вън мутри!“, „Освен картичката „***!“ беше и името на подсъдимия. Имаше негова снимка.“; показанията на св. А. А. от съдебната фаза – „Ние разбрахме, че торбичките се раздават за това, за да гласуваме...“; прочетените показания на св. В. С. от 29.06.2021 г., дадени пред орган на ДП – „К. ми каза, че този човек /Ц. Г./ е дошъл да ни агитира да гласуваме за него и ми каза още, че е донесъл торбички с храна, която ще раздаде на хората, за да гласуват за него на предстоящите избори за Народно събрание на 11.07.2021 г....Ц. ни каза, че е донесъл торбички с храна, които са от него и

които К. ще ни раздаде, и че тези торбички ни ги дава, за да гласуваме за него на предстоящите избори за Народно събрание на 11.07.2021 г....Ц. Г. мина покрай всички събрали се там хора и раздаде по една брошурка, на която беше сниман той и пишеше имената му Ц. Г....След като Ц. раздаде бюлетините К. отвори багажника на колата си и започна да вади оттам найлонови торбички, зеленикави на цвят, в които имаше хранителни продукти и започна да ги раздава на всеки човек, който беше там.“; прочетените показания на св. А. А. от 29.06.2021 г., дадени пред орган на ДП – „Питах родата за какво са се събрали.Те ми казаха, че ще идва човек заради изборите да раздава торбички с храна и да агитира за предстоящите парламентарни избори....Ц. изводи от багажника на колата на сина ми К. найлонови торби, в които имаше пакети с храна....Започна да раздава на събралите се хора пакетите...Каза /подсъдимият/, че трябва да се гласува с бюлетина номер *** и предпочитания *** за него като депутат...Агитираше, за да го изберат за депутат.“

Основавайки се на кредитираните показания на свидетелите, присъствали на проведената в с. ***, община *** среща с участието на подсъдимия Ц. Г., въззивният съд категорично не приема за обективни и достоверни обясненията на подсъдимия, дадени пред СГС, в частта им относно изложените от него обстоятелства чия е била инициативата за провеждането на срещата в с. ***, община *** на 29.06.2021 г.; какъв е била мотивът за провеждането на тази среща; с каква цел е била проведена и в частност с каква цел са били закупени, занесени и дадени пликовете с хранителните продукти. В тези им части обясненията на Ц. Г. категорично и недвусмислено се опровергават от цитираните по-горе показания на свидетелите К. А., М. М., Х. М., М. И. и А. А. – дадени от тях в съдебната фаза, и на свидетелите А. А. и В. С. от досъдебната фаза. С оглед на това въпросните обяснения, като обслужващи единствено поддържаната от подсъдимия защитна версия, не се кредитират от настоящата инстанция.

Относно приетите по делото писмени доказателствени средства и доказателства преценката на въззивния съд е, че същите следва да бъдат кредитирани като достоверни източници на информация. Те са приобщени от първия съд чрез прочитаните им и приемането им по реда на чл. 283 от НПК, имат доказателствена годност и поради това не съществува процесуална пречка да бъдат преценявани при произнасянето на съда по съществото на делото.

В частност въззивният съд преценява като процесуално законосъобразни извършените действия по разследването претърсвания и изземвания, както и изготвените в тази връзка протоколи, обективиращи извършването на тези действия и резултатите от тях. Съставените в хода на разследването протоколи за претърсване и изземване от 29.06.2021 г. са изготвени по предвидения в НПК ред, доколкото са съставени от компетентен орган /съгласно изложеното вече по-горе/, при участието на поемни лица и при спазване на всички останали изисквания на НПК, поради което същите са напълно годни доказателствени средства, удостоверяващи извършването на съответните действия по разследването. При това протоколите за така извършените действия по разследването в случай на неотложност са били представени за одобрение в законоустановения срок, били са одобрени от съдия и са доказателствени средства за извършването на съответните действия, за реда, по който те са

били извършени и за събраните с тях доказателства. Освен това отразените в обсъжданите протоколи обстоятелства по установяването и изземването на веществените доказателства – торбичките с хранителни продукти и рекламни агитационни материали за изборите за народни представители, насрочени за 11.07.2021 г., не се опровергават по никакъв начин от други доказателства, като напротив - те напълно се потвърждават от гласните доказателства, съдържащи се в кредитираните показания на свидетелите, присъствали на проведената предизборно-агитационна среща. В обобщение се налага извода, че приобщените по делото писмени доказателства и доказателствени средства следва да бъдат приети с доверие и да бъдат кредитирани изцяло.

В резултат на изложения дотук собствен анализ на събраните и проверени в хода на първоинстанционното и на въззивното съдебно следствие доказателствени материали и като инстанция с правомощие да установява факти въззивният съд приема за доказана следната релевантна фактическа обстановка:

С Указ № 130 от 10 май 2021 г., публикуван в ДВ бр.39 от 12.05.2021 г., на основание чл. 99, ал. 5 от Конституцията на Република България президентът на Република България разпуснал на Четиридесет и петото Народно събрание на 12 май 2021 г. и насрочил избори за Народно събрание на 11 юли 2021 г.

За участие в тези избори подсъдимият Ц. Г. Г. бил включен в кандидатската листа на Коалицията от партии „***! ***!“ за Втори Бургаски многомандатен изборен район.

С решение № 036-НС/07.06.2021 г. на РИК – Втори избирателен район - 02 Бургаски подсъдимият Ц. Г. Г. бил регистриран като кандидат за народен представител в изборите за народни представители на 11.07.2021 г. от Коалиция от партии „***! ***!“ с № *** в кандидатската листа на коалицията във Втори изборен район - Бургаски. В Централната избирателна комисия Коалиция от партии „***! ***!“ била регистрирана за тези избори с № *** в бюлетината.

В дните след регистрацията му като кандидат за народен представител в предстоящите избори за народни представители на 11.07.2021 г., но преди 29.06.2021 г., Ц. Г. случайно се запознал със св.К. А. в района на къмпинг „Градина“, където последният работел. По време на проведения между тях разговор подсъдимият Г. споделил пред св. К. А., че е кандидат за народен представител на предстоящите парламентарни избори, като се поинтересувал откъде е и след като К. А. му отговорил, че е от с. ***, община ***, го попитал дали може да събере жители на неговото село /с. ***, общ.***/, с които да се срещне и да поговори по повод изборите. Свидетелят К. А. му отговорил, че може да събере свои роднини и познати в с. ***, за да чуят какво има да им каже подсъдимият, но само трябвало да знаел предварително деня, когато възнамерява да дойде. Двамата си разменили телефоните, като Ц. Г. казал на К. А., че ще му се обади допълнително, за да уточнят деня и часа, в който може да се проведе срещата в с. ***. На 29.06.2021 г. подсъдимият Г. се обадил по телефона на св.К. А. и му казал, че по-късно същият ден може да дойде в с.*** да говори пред жителите. Съобразно тази уговорка двамата се срещнали, след което с управлявания от Ц. Г. автомобил отишли в магазин „Лидл“ в гр.Созопол, откъдето със свои средства подсъдимият

закупил различни хранителни продукти, а именно: колбаси във вакуумна опаковка с етикет с надпис „Baroni” /суджук с тегло 160 гр./; брашно пшенично тип 650 в разфасовка от 1 кг. марка “Belbake”; леща с надпис „Lentils” в разфасовка от 500 гр.; макарони с надпис „Tiradell penne” в разфасовка от 500 гр. Така закупените продукти били разпределени по равно в отделни пликове /торбички/, така че пликовете да са с еднакво съдържание, като във всеки един от пликовете бил сложен по един артикул от посочените. Стойността на продуктите във всяка от торбичките възлизала общо на сумата 6,28 лв. След това пликовете с продуктите били поставени в управлявания от св.К. А. автомобил. Подсъдимият заръчал на свидетеля К. А. да закара с автомобила си закупените хранителни продукти в с. *** и по-късно през деня да събере хората. Казал му също, че когато самият той /Ц. Г./ дойде в селото за срещата ще даде на хората торбичките с продуктите. После двамата се разделили.

След като се прибрал в дома си в с.***, община ***, в късния следобед на 29.06.2021 г. - някъде преди 18.00 часа - свидетелят К. А. извикал свои близки, роднини и съседи да присъстват на предварително уговорената с подсъдимия среща по повод предстоящите на 11.07.2021 г. избори за народни представители. Посочил им, че срещата ще се проведе на улицата пред дома на баща му – св. А. А.. Сред извиканите от него били свидетелите В. М. С. и М. С. М., които се отзовали на поканата и някъде около 18.00 часа пристигнали на указаното им място. Други, като М. И. И., Х. М. М. и бащата на К. А. – А. А. – се отзовали на мястото на организираната предизборна среща съвсем случайно. По същото това време на мястото, на което се събирали жители на селото за участие в срещата, пристигнал и подсъдимият Г., който се придвижвал с жълт на цвят таксиметров лек автомобил с варненска регистрация, управляван от самия него. Когато свидетелят В. М. С. пристигнал на мястото, където щяла да се проведе срещата, там вече били подсъдимият Г. и св. К. А., като последният обяснил на С., че човекът до него /визирайки подсъдимия/ е кандидат за народен представител на предстоящите избори от коалиция „***! ***!“ и се казва Ц. Г.; че е дошъл да ги агитира да гласуват за него на изборите; както и че е донесъл торбички с храна, които щял да раздаде на присъстващите, за да гласуват за него на изборите за Народно събрание, които щели да се проведат на 11.07.2021 г.

След това Ц. Г. започнал да говори пред събралите се, сред които били и свидетелите М. И. И., В. М. С., Х. М. М. и М. С. М., като заявил на хората, че се е кандидатира за народен представител на предстоящите парламентарни избори от коалицията „***! ***!“. Призовал присъстващите на предстоящите избори на 11.07.2021 г. да гласуват за Коалиция от партии „***! ***!“ с № *** в бюлетината, както и с преференция за него самия под № *** в бюлетината на Коалиция от партии „***! ***!“, като им казал, че ако гласуват на изборите за него щял да им помага в бъдеще - ще им осигурява работа; ще им дава пари, ако някой се нуждае от медицинско лечение и закупуване на лекарства; че щяло да има много повече храна за тях. Същевременно Ц. Г. заявил на събралите се, че е донесъл торбички с храна, които са от него и които св. К. А. щял да им раздаде, както и че им дава тези торбички, за да гласуват за него на предстоящите на 11.07.2021 г. избори за народни представители. След това подсъдимият минал покрай събралите се и им раздал агитационни материали –

хартиени флаери – с неговата снимка и имена; с името на коалицията, в кандидатската листа на която участва – „***! ***!“; с изписан № ***, а под нея изписано числото „***“, зачеркнато със знака „X“. Междувременно св.К. А. извадил от автомобила си предварително подготвените от него и от подсъдимия пликосе със закупените от магазин „Лидъл“ хранителни продукти, описани по-горе, и започнал да ги раздава на присъстващите. От своя страна, подсъдимият Г. взел един от тези пликосе, съдържащ 1 бр. колбас във вакуумна опаковка с етикет с надпис „Baroni“ /суджук с тегло 160 гр./; 1 бр. пакет брашно, пшенично тип 650 с тегло 1 кг. марка „Belbake“; 1 бр. пакет леща с надпис „Lentils“ с тегло 500 гр.; 1 бр. пакет макарони с надпис „Tiradell penne“ с тегло 500 гр., и го дал на св.М. И. И., а в самия плик поставил един рекламен флаер от вида на раздаваните от него – с изобразена негова снимка с надпис „***! ***!“; с изписан № ***, а под нея с изписано число „***“, зачеркнато със знака „X“. От останалите пликосе с хранителни продукти св. К. А. раздал на свидетелите В. М. С., Х. М. М. и М. С. М., които като ги взели видели, че в тях има хранителни продукти. С това срещата приключила и подсъдимият си заминал.

Няколко минути след като Ц. Г. си тръгнал от предизборната среща в с. *** и още преди събралите се на нея да се били разпръснали на мястото на провеждането й пристигнали полицейски служители от РУ-Бургас. Впоследствие били предприети неотложни действия по разследването – претърсвания и изземвания от домовете на свидетелите А. А. и К. А. и от автомобила на последния. Лицата, които получили от торбичките с хранителните продукти, ги предали на разследващ полицай, респективно на полицейски служител.

Основно правилно в наказателния процес е, че чрез обвинителния акт прокурорът развива своята обвинителна теза пред решаващия съдебен орган и че главното предназначение на обвинителния акт е така да формулира обвинението, че да определи предмета на доказване от гледна точка на извършеното престъпление и участието на обвиненото лице в него и по този начин да постави и да очертае основните рамки на процеса на доказване и осъществяване на правото на защита /т.4.2 от ТР № 2 от 07.10.2002 г. по н. д. № 2/2002 г., на ОСНК на ВКС/. С оглед на това и за да обезпечи в пълна степен процесуалната си функция в обстоятелствената си част обвинителният акт задължително трябва да съдържа описание на конкретните факти, които според прокурора обуславят съставомерността на инкриминираното деяние и участието на обвиняемия в осъществяването му (чл. 102 т. 1 от НПК).

В случая в обвинителния акт, въз основа на който е образувано съдебното производство, са изложени определени фактически твърдения относно параметрите на повдигнатото обвинение в обем и по начин, които прокурорът е счел като адекватни, необходими и достатъчни за обосноваване на формулираната и поддържана обвинителна теза. Така, съобразно виждането на прокурора за начина на обосноваването и конструирането на фактическото обвинение в обвинителния акт са посочени и описани съответните действия на подсъдимия Ц. Г., чрез които според прокурора е въздействано мотивиращо върху съзнанието на свидетелите М. И. И., В. М. С., Х. М. М. и М. С. М., за да упражнят изборителното си право на глас на изборите за народни представители на 11 юли 2021г. като

гласуват в полза на определен кандидат - Ц. Г. Г. под № *** в бюлетината на Коалиция от партии „***! ***!“ и в полза на определена Коалиция /Коалиция от партии „***! ***!“ с № *** в бюлетината/.

Затова от формална гледна точка обвинителният акт покрива изискванията на чл. 246 от НПК откъм съдържание, доколкото на практика в него достатъчно разбираемо е формулирана отстояваната от прокурора позиция, поради което подсъдимият и защитата му не са били поставени в затруднение да разберат обвинението и да организират защитата си по него. Отделен е въпросът дали застъпваната обвинителна теза, изградена на база на описаните в ОА и инкриминирани факти, е основателна и може да бъде споделена.

Изпълнителното деяние на твърдяното престъпление по чл.167 ал.2 от НК /в основния му състав/ се изразява в предлагане или даване на имотна облага с указаната в закона цел - за склоняване на другото да упражни изборителното си право в полза на определен кандидат. Престъплението е довършено с упражняването на мотивационното въздействие в съзнаваната от дееца насока, без да е необходимо лицето да е склонено, още по-малко да е постигната целта. Следователно осъществяването на мотивационното въздействие върху свободното убеждение на изборителите да упражнят изборителното си право, гарантирано от чл. 24 на Конституцията на Република България, в полза на определена партия или кандидат срещу предлагана или дадена имотна облага е елемент от фактическия състав на престъплението.

А това означава, че за правната преценка дали подсъдимият е осъществил състава на претендираното престъпление по чл. 167 ал. 2 от НК /в основния му състав/ е необходимо да се отговори на въпроса дали зададените в обвинителния акт фактически рамки на формулираното и повдигнато обвинение, което определя и предмета на доказване по настоящото дело, сочат и установяват поведение на подсъдимия по предоставяне /даване/ на конкретна имотна облага на свидетелите, за да бъдат склонени те да упражнят изборителното си право в полза на определен кандидат или партия/коалиция.

В тази връзка, за да се прецени дали твърдяната дейност на подсъдимия изпълва признаците на престъпление по чл. 167 ал.2 от НК, е необходимо да се изясни и дали описаното в ОА негово поведение обосновава наличието на функционална обвързаност на предоставената облага /торбичките с хранителните продукти/ със съставомерната цел - да бъде упражнено мотивационно въздействие върху изборителите да упражнят правото си да избират в полза на определен кандидат.

В случая при формиране на обвинителната си теза представителят на прокуратурата е обосновал признака от състава на претендираното престъпление по чл. 167 ал.2 от НК, касаещ функционалната обвързаност на предоставената облага със съставомерната цел, чрез въвеждането на фактически твърдения за решението и намерението на подсъдимия да мотивира граждани с нисък социален статус като им даде имотна облага, за сметка на което същите да гласуват за него с преференция /стр. 1 от ОА/; за намерението му да раздаде на хората от с. *** закупените от него хранителни продукти с цел по-добра мотивация и реализация на крайната си цел; че възползвайки се от незнанието на св. К. А. за крайната му

цел му казал да извади от автомобила си предварително приготвените пликове с хранителни продукти и да ги раздаде на присъстващите; че обвиняемият Г. взел един от пликовете, съдържащ хранителни продукти, който дал на св. М. И. И., а в плика поставил рекламен флаер с изобразена негова снимка с надпис „***! ***!“ и цифрата с № 8, а под нея изписана цифрата „***“, зачеркната със знака „X“ /стр.2 от ОА/; и че обвиняемият Г. е разпознат от свидетелите като лицето, което ги е уговаряло да упражнят изборното си право по определен начин и по негови указания са раздадени хранителните продукти. Очевидно съгласно вътрешното убеждение на прокурора и разбирането му за фактическата обезпеченост на обсъждания съставомерен признак така изложените от него факти са напълно достатъчни за формулиране на обвинителната теза, че облагата е била предоставена на свидетелите-избиратели именно с цел последните да бъдат мотивирани да упражнят правото си да изберат в полза на определен кандидат или партия/коалиция.

Подходът на представителя на държавното обвинение при формулирането и обективизирането на обвинителната теза, включително и относно начина на словесното ѝ формулиране не подлежи на съдебен контрол, доколкото той се явява проявление на конституционно регламентираната независимост на прокурорите при реализирането на конституционното им правомощие за привличане към наказателна отговорност на лицата, извършили престъпления от общ характер.

На преценка от решаващия съд подлежат обаче инкриминираните в ОА факти, като тази преценка е суверенна и по никакъв начин не е обвързана от виждането на прокурора за фактическата обезпеченост на повдигнатото обвинение. Процесуален постулат е, че правната квалификация на конкретното престъпно поведение се основава върху надлежно инкриминирани на подсъдимия фактически данни в обстоятелствената част на обвинителния акт и че отсъствието на такива надлежно предявени фактически обстоятелства в съдържанието на обвинителния акт означава, че няма годно обвинение за съставомерно деяние /в този смисъл са решение № 552 от 11.02.2009 г. по н.д. № 548/2008 г., Н. К., II н. о. на ВКС; решение № 125 от 12.10.2018 г. по н. д. № 378/2018 г., Н. К., второ н. о. на ВКС/.

В случая след внимателен прочит на ОА съставът на САС е на мнение, че на практика прокурорът не е изложил никакви конкретни факти за признака от състава на претендираното престъпление по чл. 167 ал.2 от НК, касаещ функционалната обвързаност на предоставената облага със съставомерната цел - да бъде упражнено мотивационно въздействие върху избирателите да упражнят правото си да изберат в полза на определен кандидат или партия/коалиция. И това е така, доколкото никъде в обстоятелствената част на ОА не се твърди ясно и недвусмислено, че раздадените от подсъдимия /лично и чрез св. К. А./ при проведената на 29.06.2021 г. предизборно-агитационна среща в с. ***, община *** торбички с хранителни продукти са били предоставени на свидетелите именно с цел последните да бъдат мотивирани да упражнят изборното си право в полза на определен кандидат или партия/коалиция. Твърденията за решението и намерението на подсъдимия да мотивира граждани с нисък социален статус като им даде имотна облага, за сметка на което същите да гласуват за него с преференция /стр. 1 от ОА/ и за намерението му да раздаде на

хората от с. *** закупените от него хранителни продукти с цел по-добра мотивация и реализация на крайната си цел /стр.2 от ОА/ съвсем не са достатъчни за фактическото обосноваване на функционалната обвързаност на предоставената облага със съставомерната цел - да бъде упражнено мотивационно въздействие върху избирателите да упражнят правото си да избират в полза на определен кандидат или партия/коалиция.

Необективизираните намерения са ирелевантни за наказателното право. Сами по себе си вътрешните психични процеси без външно проявление не засягат обективната действителност и затова не обосновават човешко поведение – деяние по смисъла на НК. В случая в ОА не се сочи описаните намерения на подсъдимия да са били обективизирани пред избирателите по някакъв определен начин, както и реално да са достигнали до знанието и съзнанието на избирателите и по този начин да е било упражнено мотивационното въздействие върху тях /избирателите/ да упражнят правото си да избират в полза на определен кандидат. Следователно самите описани в ОА факти не сочат и не обосновават наличие на функционална обвързаност на предоставената от подсъдимия облага със съставомерната цел - да бъде упражнено мотивационно въздействие върху избирателите да упражнят правото си да избират в полза на определен кандидат.

Отнесено към настоящия казус, това означава, че след като инкриминираните в обвинителния акт факти, описващи поведението на подсъдимия Ц. Г. спрямо свидетелите М. И. И., В. М. С., Х. М. М. и М. С. М., не сочат и не установяват, че дадената от него облага е била предоставена с целта да бъде упражнено мотивационно въздействие върху тези свидетели да упражнят правото си на избор в полза на определен кандидат, партия или коалиция, то това поведение на подсъдимия не би могло да се квалифицира като даване на имотна облага с цел склоняването на свидетелите да упражнят изборното си право в полза на определен кандидат, политическа партия или коалиция. А това, от своя страна, неминуемо обосновава извод за несъставомерност на описаното в ОА деяние като престъпление по чл. 167, ал. 2 от НК, респективно като престъпление по чл. 167 ал.5 вр. ал.2 от НК.

Както бе посочено по-горе, от кредитираните по делото доказателства и доказателствени средства се установява по несъмнен начин, че при проведената на 29.06.2021 г. в с. ***, община *** агитационна предизборна среща след отправения призив към присъстващите на срещата да гласуват за него на предстоящите парламентарни избори с конкретната бюлетина подсъдимият Ц. Г. лично и чрез св. К. А. е раздал на част от присъстващите предварително подготвените от него пликове /торбички/ с хранителни продукти именно с целта да ги мотивира да упражнят правото си на глас в негова полза, както и в полза на партийната коалиция, в чиято листа той е бил регистриран като кандидат за народен представител.

Но отчитайки гореизложеното относно съдържанието на обстоятелствената част на ОА, въззивният съд констатира, че установените по делото фактически положения *„подсъдимият лично и чрез св. К. А. да е дал на част от присъстващите подготвените от него пликове /торбички/ с хранителни продукти с целта да ги мотивира да упражнят правото си на глас в негова полза, както и в полза на партийната коалиция, в чиято листа*

той е бил регистриран като кандидат за народен представител“ надхвърлят рамките на фактическото обвинение.

Затова, след като тези обвинителни факти не се съдържат в ОА, процесуално недопустимо е съдът да се основава на тях при постановяване на осъдителна присъда. Със съдебния акт е недопустимо да се предявяват за първи път нови фактически положения, които не са били въведени в обвинителния акт. Съдът не може сам да дефинира и определя рамките на обвинението и в акта си да запълва обема на обвинението по свое усмотрение с нови конкретни факти и констатации, надхвърлящи фактическите предели на обвинението. Съобразно стандартите на чл. 6, § 3, б. "а" и б. "б" от ЕКЗПЧОС за осигуряване на справедлив съдебен процес осъждането по непредявени по надлежния ред факти и обстоятелства, които са от значение за определяне на фактическия състав на престъплението, винаги се оценява като особено съществено процесуално нарушение. Затова настоящият състав счита, че осъждането на подсъдимия Ц. Г. по гореописаните непредявени му с ОА факти, макар същите да са установени от събраните по делото доказателства, е процесуално нетърпимо и недопустимо.

Отделно от гореизложеното САС намира, че в случая не е налице основание за ангажиране на наказателната отговорност на подсъдимия Ц. Г. за квалифициращия признак по чл. 167 ал.5 от НК – деянието по ал.2 да е извършено от длъжностно лице при изпълнение на служебните му задължения.

деянието по чл. 167 ал.5 от НК, извършено от длъжностно лице при /или по повод/ изпълнение на служебните му задължения, е несъщинско длъжностно престъпление. В случая е инкриминирано деянието по чл. 167 ал.2 от НК да е извършено от подсъдимия в качеството му на длъжностно лице съгласно чл. 159 ал.1 от ИК при изпълнение на служебните му задължения. В съдебната практика и в доктрината е изяснено, че когато деянието е извършено от длъжностно лице изразът „при изпълнение на служебните задължения“ следва да се разбира, че самото деяние е извършено по време на изпълнение на задължение, включено в службата или в служебната функция на дееца. За настоящия състав няма съмнение, че като регистриран кандидат за народен представител подсъдимият Г. е имал качеството на длъжностно лице по смисъла на НК считано от момента на регистрирането на кандидатската листа, в която е бил включен, а именно – считано от 07.06.2021 г. Това качество той е придобил по силата на разпоредбата на чл. 159 ал. 1 от ИК, изрично предвиждаща, че кандидатите имат качество на длъжностни лица по смисъла на Наказателния кодекс от регистрирането на кандидатските листи до обявяване на резултатите от изборите. Така на кандидатите в изборите е предоставено качеството длъжностно лице и без те да притежават общите и специфичните белези и признаци на категориите длъжностни лица, очертани в разпоредбата на чл. 93 т.1 от НК. На практика разпоредбата на чл.159 ал.1 от ИК предвижда и очертава отделна категория длъжностни лица, които не покриват белезите и признаците на длъжностните лица по чл. 93 т.1 от НК. Въпреки това обаче, САС счита, че макар кандидатите за народни представители формално да имат качествата длъжностни лица по смисъла на НК, то те не биха могли да бъдат субекти на

престъплението по чл. 167 ал. 5 вр. ал.2 от НК, защото като такива те нямат собствени служебни функции и задължения, респ. нямат собствени служебни правомощия, в рамките на които, при изпълнението на които и/или по повод на които да извършат деянието ал.2 на чл. 167 от НК. В съдебната практика е утвърдено, че когато деянието е извършено от длъжностно лице, за да се реши дали длъжностното лице се е намирало „при изпълнение на службата“ във всички случаи следва да се имат предвид характера и обема на съответните служебни задължения /така в ТР № 56 от 01.06.1961 г. по Н.Д. № 36/1961 г., на ОСНК на ВС/. Кандидатите за народни представители в качеството си на такива нямат обаче собствени служебни правомощия и задължения, за да се преценява характера и обема на същите, поради което е и обективно невъзможно да се отговори на въпроса кога кандидатът за народен представител е извършил деяние „при изпълнение на службата“, респ. при изпълнение на служебните му задължения. Освен това по аргумент от цитираното ТР се налага и изводът, че засилената санкция за престъпления, извършени от длъжностно лице при изпълнение на службата, е предвидена не самоцелно, а за да се обезпечат по-добре и в по-голяма степен правата на гражданите, когато се явяват на съответните служебни места. А доколкото при Д.ия по чл. 167 ал.2 от НК, извършени от кандидати по смисъла на ИК, гражданите не се явяват на съответни служебни места и не влизат във връзки и отношения с конкретни служби /служебни места/, то е очевидно, че охраняваните им права /активните им избирателни права/ не се нуждаят от по-засилена защита срещу действия на такива лица. Затова в тези случаи чрез завишената наказателна санкция не би могло и е невъзможно да се постигне по-добро обезпечаване и гарантиране в по-голяма степен на правата на гражданите, обект на защита. Т.е., сам по себе си обектът на защита при престъплението по чл. 167 ал. 5 вр. с ал. 2 от НК и спецификата на защитаваните права изключват кандидатите по смисъла на ИК като възможни субекти на това несъщинско длъжностно престъпление. Освен това следва да се подчертае, че в случая се претендира от държавното обвинение /в съдебните прения пред СГС/, че деянието е извършено от подсъдимия по време на изпълнението на регламентирания от ИК негови служебни задължения, изразяващи се в дейността му по агитация. Но от разпоредбите на ИК не може да се направи /обоснове/ извод, че извършването на предизборна агитация от страна на кандидатите /в т.ч. и на кандидатите за народни представители/ е част от служба или от служебна функция, респективно, че е проявление на тяхно служебно задължение или правомощие. Безспорно е също така, че кандидатите нямат задължения да провеждат предизборни агитации, поради което провеждането на такива от тяхна страна не може да обоснове изпълнение на служебно задължение, респективно не може да се квалифицира като „изпълнение на служебни задължения“.

И след като подсъдимият в качеството си на длъжностно лице - кандидат за народен представител - не може да бъде субект на престъплението по чл. 167 ал.5 вр. ал. 2 от НК, то обективно той не е осъществил обсъждания квалифициращ признак - деянието по чл. 167 ал.2 от НК да е извършено от него в качеството му на длъжностно лице съгласно чл. 159 ал.1 от ИК при изпълнение на служебните му задължения.

Отделно от гореизложеното следва да се отчете, че при повдигането на обвинението за този квалифициращ признак /да е извършил деянието в качеството си на длъжностно лице съгласно чл. 159 ал.1 от ИК при изпълнение на служебните си задължения/ не са изложени никакви конкретни факти, обосноваващи връзката между длъжностното качество и инкриминираното поведение, а именно – че деянието е извършено при изпълнението на службата/служебната функция. В частност при формулирането и повдигането на това обвинение по реда на чл. 287 ал.1 от НПК прокурорът не е посочил никакви факти в обосновка на твърдението, че деянието е извършено от Г. при изпълнение на служебните задължения в качеството му на длъжностно лице съгласно чл. 159 ал.1 от ИК, като в тази връзка не е и посочил при изпълнението на кои конкретни служебни задължения, при изпълнението на коя точно служебна функция е било извършено деянието. В действителност в речта си при съдебните прения пред първоинстанционния съд прокурорът е изложил факти, обосноваващи обвинителната му теза, че деянието е било извършено от Г. при изпълнение на служебни задължения в качеството му на длъжностно лице съгласно чл. 159 ал.1 от ИК. Но е безспорно, че фактите, на които се обосновава обвинението, не могат да бъдат въвеждани и предявявани едва в съдебните прения пред първата инстанция, както се е случило в настоящия казус. Затова в принципен план тези факти не могат да обосноват осъждане на подсъдимия. А това означава, че след като по надлежния ред не са инкриминирани факти, описващи връзката между длъжностното качество на подсъдимия и инкриминираното му поведение, а именно – че деянието е извършено при изпълнение на службата/служебната функция, то не може се приеме, че е налице годно обвинение за претендираното квалифициращо обстоятелство. Кое е самостоятелно основание да бъде приета несъставомерност на претендираното деяние по квалифициращия признак на чл. 167 ал.5 от НК.

Друг е въпросът, че при непредявени факти, обосноваващи обвинението деянието да е извършено при изпълнение на служебните задължения, е процесуално недопустимо съдът да постанови осъдителна присъда по това обвинение.

В обобщение се налага извода, че след като са налице непреодолими процесуални пречки подсъдимият да бъде признат за виновен и осъден по повдигнатото му пред първоинстанционния съд фактическо и юридическо обвинение, то постановената от този съд спрямо него оправдателна присъда следва да бъде потвърдена.

Отделно от така изложеното въззивният съд счита, че проверяваната оправдателна присъда следва да бъде потвърдена и на следното основание:

Правната оценка на установената по делото фактическа обстановка /за която се констатира, че излиза извън очертаните от ОА фактически рамки на обвинението/ относно поведението на Ц. Г. по време на проведената от него предизборно-агитационна среща в действителност сочи на формално извършено от него престъпление по чл. 167 ал. 2 от НК.

Установява се, че подсъдимият лично и чрез св. К. А. е дал /предоставил/ имотна облага на свидетелите М. И. И., В. М. С., Х. М. М. и М. С. М. с цел да ги склони да упражнят изборителното си право на изборите за народни представители на 11 юли 2021 г. като

гласуват за него в качеството му на кандидат за народен представител в листата на Коалиция от партии „***! ***!“ и в полза на определена Коалиция /Коалиция от партии „***! ***!“/. По този начин той е въздействал върху свободното им убеждение за упражняване или не на активното им избирателно право, гарантирано от чл. 24 на Конституцията на Република България. В случая престъплението е било довършено, тъй като Ц. Г. е предоставил имотната облага на посочените свидетели с цел да ги склони да гласуват на предстоящите парламентарни избори за него и за коалицията, в кандидатските листи на която е бил регистриран. Т.е., престъплението е било довършено с упражняването на мотивационното въздействие в съзнаваната от дееца насока, доколкото не е необходимо лицата да са били склонени, респективно целта да е постигната.

Но макар в случая установените по делото факти да сочат, че са осъществени всички обективни и субективни признаци на състава на чл. 167 ал. 2 от НК, то по делото са налице обстоятелства, съвкупната преценка на които обуславя извод за явно незначителна обществена опасност на деянието по смисъла на чл. 9, ал. 2, пр.2 от НК.

Принципно е положението, че наказателната репресия следва да бъде реакция на държавата само срещу прояви, засягащи охраняваните обществени отношения и интереси в такава степен, която да оправдава нейното използване от гледна точка именно на тези защитавани интереси. И когато отрицателното въздействие на дадена проява върху охраняваните обществени отношения е незначително, то упражняването на наказателна репресия спрямо проявата, породила това незначително въздействие, се явява обществено неоправдано. Затова, когато законодателят предвижда и установява наказателноправна репресия спрямо определен вид Д.ия, той има предвид типичната /обичайната/ за тях обществена опасност в съответната минимална степен, така, че тя да обосновава използването на тази репресия. В тази връзка в наказателния закон са предвидени обстоятелства, при които независимо от неговата формална обществена опасност деянието не е противоправно. Такова обстоятелство е малозначителността на деянието по смисъла на чл. 9 ал.2 от НК. Възможно е дадено деяние да съдържа признаците на състав на престъпление, но това да е само формално – то да е от такова естество, че въобще да не засегне обществените отношения, които са негов обект, или да доведе само до незначително засягане на тези обществени отношения. Тези две хипотези са визирани в разпоредбата на чл. 9, ал. 2 НК - не е престъпно деянието, което макар и формално да осъществява признаците от състава на предвиденото в закона престъпление, поради своята малозначителност не е общественоопасно или неговата обществена опасност е явно незначителна. В тези случаи се касае до твърде съществени отклонения от типичното отрицателно въздействие, което конкретното запретено от наказателния закон деяние оказва върху защитаваните обществени отношения, или пък въобще до отсъствие на токова въздействие върху тези обществени отношения. А това означава, че в тези случаи конкретно извършеното деяние има несъществено укоримо обществено значение в сравнение с другите типични прояви от този вид. Разпоредбата на чл. 9 ал.2 от НК се намира в общата част на НК и на практика не въвежда никакви ограничения относно вида на престъпленията, за които е приложима, поради което теоретично

погледнато може да се прилага за всички видове престъпления. Следователно законът не изключва априори малозначителност на деянието по смисъла на чл. 9 ал.2 от НК на основание единствено правната му квалификация. Преценката дали е налице или не даден елемент от състава на престъплението е фактически и правен въпрос, който се решава конкретно във всеки един отделен случай. Следователно във всеки казус може да се преценява дали са налице или не са налице и предпоставките за приложението на разпоредбата на чл. 9 ал.2 от НК, която касае обществената опасност и противоправността като характеристики и елементи от състава на престъплението. Това ще рече, че всеки един случай подлежи на самостоятелна преценка, като малозначителността на деянието следва да се преценява въз основа на съвкупността от обстоятелства, определящи всички елементи от състава на престъплението и всички съпътстващи обстоятелства, характеризиращи извършеното деяние, включително и данните за степента на обществена опасност на самия деец.

В настоящия казус, отчитайки всички релевантни обстоятелства, въззивният съд намира, че неговото поведение е засегнало в минимална степен обществените отношения, предмет на защита от нормата на чл. 167 ал. 2 от НК, което от своя страна недвусмислено сочи на явна незначителност на обществената опасност на деянието му. В тази насока, на първо място, апелативният съд отчита обстоятелството, че инкриминираната имотна облага, предоставена на всеки един от гласоподавателите, е била на твърде незначителната стойност 6.28 лв. За сравнение към момента на извършване на деянието /29.06.2021 г./ минималната работна заплата за страната е била 650 лв., което ще рече, че предоставената имотна облага на всеки от свидетелите е била на стойност цели 103 пъти по-малка от размера на МРЗ към този момент.

Така коментираното обстоятелство относно стойността на облагата, макар да няма изключващо значение за съставомерността на деянието /доколкото за същата е ирелевантна стойността на дадената имотна облага/, без съмнение е относимо при решаването на въпроса за степента на обществената опасност на деянието, респективно за степента на засягането на охраняваните обществени отношения. В случая обстоятелството, че предоставената имотна облага на всеки един от гласоподавателите /съгласно обвинението/ е била на много ниска и незначителна стойност, макар да не влияе на обективната съставомерност на деянието без съмнение се отразява на степента на неговата обществена опасност и я определя като по-ниска такава в сравнение с типичните посегателства от този вид.

Гореизложеното в пълна степен се отнася и за инкриминираното обстоятелство, че подсъдимият е предоставил имотна облага на твърде малък брой потенциални гласоподаватели, а именно – само на четирима. В тази връзка въззивният съд също счита, че малкият брой избиратели, на които е била дадена имотна облага лично от подсъдимия и чрез посредственото извършителство на св. К. А., на практика е довело до незначително накърняване на охраняваните обществени отношения, свързани със законосъобразното упражняване на основни права на гражданите, каквото е активното изборително право, чрез което те участват свободно във формирането на изборните органи.

Преценени във взаимовръзка, така обсъдените обстоятелства еднозначно сочат, че в случая засягането на охраняваните от инкриминираната наказателноправна норма обществени отношения е несъществено и силно занижено в сравнение с типичното отрицателно въздействие, което би оказало върху охраняваните обществени отношения деянието от обсъждания вид.

Изводът, че установеното от доказателствата по делото поведение на дееца е засегнало само в незначителна степен охраняваните от нормата на чл. 167 ал.2 от НК обществени отношения, се обосновава и от обстоятелствата относно личността на подсъдимия Ц. Г.. Той не е осъждан, има добри личностни характеристични данни, социално и трудово е ангажиран, демонстрира добросъвестно процесуално поведение, като и извършеното от него деяние безспорно се явява изолирана проява в живота му, като съвкупните данни за личността му категорично не дават основание да се приеме, че същият е с нагласи за противоправно поведение. Тези факти мотивират настоящата инстанция убедено да счита, че въпреки извършеното деяние, установено от кредитираните доказателства, личността на подсъдимия в никакъв случай не може да бъде характеризирана като общественоопасна.

Изброените обстоятелства, преценени в съвкупност, недвусмислено сочат, че се касае само за формално осъществен от обективна и субективна страна състав на престъпление по чл. 167 ал. 2 от НК, тъй като деянието на подсъдимия се явява малозначително, поради явно незначителната му обществена опасност.

По така изложените съображения въззивният съд счита, че поради явно незначителната обществена опасност на установеното за извършено от подсъдимия Ц. Г. деяние на основание чл. 9, ал. 2 НК същото не е престъпно. С оглед на това са налице и основанията на чл. 9, ал. 2, пр.2 НК за признаване на подсъдимото лице за невинно и за оправдаването му по повдигнато обвинение, което, макар и по други мотиви, вече е било сторено от СГС.

Изложеното дотук закономерно предопределя изхода на наказателния процес в стадия на въззивното производство, а именно – че постановената от първостепенния съд по отношение на подсъдимия оправдателна присъда като краен резултат е правилна, поради което следва да бъде потвърдена изцяло.

Воден от горните мотиви и на основание чл.338 от НПК Апелативен съд - София

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло присъда № 77 от 01.06.2022 г. на СГС-НО, 11 състав, постановена по НОХД № 3902/2021 г. по описа на същия съд.

Решението подлежи на обжалване и протестиране пред ВКС на РБ в петнадесетдневен срок считано от получаване на съобщенията за обявяването

му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____